

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. VII. Ut valeat Absolutio debet præcedere aliqua notitia delegationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

CONCLUSIO VII.

Ut valeat Absolutio debet præcedere aliqua notitia delegationis.

quod sic incipit: Si tibi absenti per tuum Episcopum conferatur beneficium, licet per collationem huiusmodi (donec eam ratam habueris) jura in ipso beneficio, ut tuum dici valeat, non acquiras &c. Ergo antequam ratum habeas collationem beneficium, invalidè de eo disponis, & eo uteris tamquam tuo.

Probat III. ex Iure Civili C. de Consul. leg. fin. Sancimus, viros excelsos patri- cios, quos in huiusmodi dignitatis apicem Augusta Majestas retulerit, illico ab imperialibus codicillis præstitis (id est, juxta Gloss. præsentatis sibi litteris sue electionis) patres-familias effici, ac potestate liberari paternâ. Ergo ante præsentationem litterarum, per consequens notitiam electionis, non efficiebantur patres-familias, nec potestate liberabantur paternâ.

Probat IV. ex lege 38. ff. de acquir. poss. in principio. Qui absenti servo scribit, ut in libertate moretur, non eam mentem habet, ut statim velit servi possessionem dimittere, sed magis destinationem suam in id tempus conferre, quo servus certior factus fuerit. Et credam ego, qui absenti scribit, ut pœnitentem absolvat, eam mentem habere, ut Absolutio valeat ante illud tempus; quo Sacerdos certior factus fuerit?

Equidem ante notitiam delegationis non potest Sacerdos licitè absolvere; non videtur autem esse mens delegantis, ut prius actus possit fieri validè; quam licitè; tum quia non censetur velle dare occasionem pravi usus, tum quia iurisdictione non conceditur nisi propter usum honestum, vel qui moraliter & regulariter, possit esse honestus, qualis; ut patet; non est usus iurisdictionis in casu proposito, antequam Sacerdos certior factus sit de voluntate delegantis; quia tot occurrunt frequenter impedimenta, ut moraliter & probabiliter non possit quis conjecturare, iurisdictionem jam esse concessam, sine qua tamen cognitione, non potest licitè absolvere, eum exponat se periculo invalidè absolvendi.

Atque hæc ratione Vasquez 1. 2. disput. 156. n. 32. docet: Si quis Matrimonium contraheret in gradibus prohibitis, antequam sciret dispensationem obtentam fuisse, non solum peccaret, sed etiam nullum efficeret Matrimonium: quia privilegium illud vim habet dispensationis, & non censetur concessum, ut validum fiat Matrimonium, quando malâ conscientia & non licitè contrahitur. Nam cum concedatur privata personæ, ut licitè contra legem communem operetur, nondum censetur ei prodesse, quousque habeat notitiam illius, ex eo enim tempore solum tutâ conscientia poterit ille contra legem communem operari, & uti

L. 2 dispen-

173. Probatio Conclusi.

Patet; quia debet præcedere aliqua acceptatio, acceptationem autem debet præcedere notitia, quia nihil volitum nisi cognitum.

Sed dicit Aliquis; hoc est quod quaeritur, an debeat præcedere aliqua acceptatio, adeoque non suppositum, sed probatum oportuit; nam constanter ab Adversariis negatur.

Scio quòd negetur, & ideo probandum assumo, & sic probò: ut valeat donatio, requiritur acceptatio; atqui delegatio iurisdictionis est quædam donatio; ergo ut valeat, & per consequens, ut valeat Absolutio, requiritur acceptatio delegationis per ipsum delegatum, vel per alium ejus nomine.

Immo generaliter docet Sanchez lib. 3. de Matrim. Disp. 36. privilegium tantum fortiri suum effectum à tempore, quo certior de illo fit is, cui conceditur. Et probat 1. ex Iure Canonico cap. 1. de Concess. præbendæ in 6. ibi: Ex parte vero tua extitit replicatum, quod hæc de illis privilegii & indulgentiis (agitate suadente) debent intelligi, que vim suam habent, mox cum ad illos, quibus conceduntur, perveniunt. Ergo non antequam perveniant.

Ita colligitur ex Glossâ ibidem verb. Vim suam habent. Privilegium enim, inquit, datum alicui vim suam habet, cum pervenerit ad illum, cui conceditur. Ad quod facit lex dicens: quòd si scripti servo meo, ut in libertate moretur; non statim liber est: sed tunc cum littera ad ipsum pervenerit ff. de acquir. poss. Qui absenti servo in principio.

Et licet id non videatur probare, inquit Sanchez, quia est allegatio partis adversæ: at cum Pontifex in fine illius textus pro parte illa referbat, videtur ejus fundamentum approbare. Et licet non sit necesse, ut Pontifex approbet omnia fundamenta illius partis; pro qua rescribit; interim in præfato jure approbatse, videtur colligi ex fine cap. sequentis tenoris: Nos itaque tam tuis, quam præfati D. rationibus plenus intellectus: quia sæpe dictam prepositam ad te nos omnes pertinere, ipsam tibi (habito Fratrum vestrorum consilio) adjudicare curavimus: isti D. super ea perpetuum silentium imponentes.

Probat II. ex cap. 17. de Præbend. in 6.

Cap. 17. de Prob. in 6.

Cod. de Cons. l. fin.

l. 38. ff. de acq. poss.

176.

Ance notitiam delegationis non potest Sacerdos licitè absolvere.

177.

An quis possit validè contrahere matrimonium in gradibus prohibitis, antequam sciat dispensationem obtentam.

Vasquez.

174. Quo tempore privilegium fortiri suum effectum.

175.

dispensatione & privilegio. Hæc ille, & Alii cum ipso.

178.
Sententia
affirmans.

Quamvis non desint, qui oppositum doceant, putà, Matrimonium hujusmodi fore validum, quia scilicet verè impedimentum per talem dispensationem sublatum est; potest quippe Princeps velle, idque licitè, tollere impedimentum ante notitiam privilegiati; per accidens enim est, quòd sequatur inde periculum peccati, ex perverso nimirum usu istius privilegii, quem Princeps non intendit: neque enim in illo usu dispensare potest, cum non possit facere, ut quis licitè se exponat periculo peccati, interim censetur velle facere totum, quod potest facere sine peccato, id est, dispensare in lege sua irritante actum. Hæc Illi.

Ad sufficiat
natura dis-
pensationis
per Procura-
torem.

Qui tamen requirunt notitiam aliquam dispensationis, notitiam, inquam, privilegiati, saltem per alium, putà suum Procuratorem. Quæ per consequens, secundum hanc sententiam, etiam sufficeret ad validam Abolutionem; secus in sententia Vasquezii.

179.
Requiri ali-
quam noti-
ciam delega-
tionis pro-
batur ex
Authent.
Quibus mo-
dis &c. Coll.
7. c. 14.

Tandem probat Sanchez suam sententiam ex Authent. Quibus modis naturales efficiantur sui. Collat. 7. cap. 11. in principio: *Generaliter autem in omnibus, quæ per predictos modos deducuntur ad legitimum jus, tunc hoc volumus obtinere, dum & filii hoc ratum habuerint.* Ubi probatur legitimationem non prodesse absentis, donec ad ejus notitiam pervenerit. Ergo nec delegatio jurisdictionis proderit absentis, donec ad ejus notitiam pervenerit.

Responsio
Arriagæ.

Respondet Arriaga Disp. 39. n. 37. duplicem posse esse jurisdictionem alicui concessam; unam, quæ indigeat per se acceptatione ejus, cui datur, sicut cum mihi datur pallium, jus in illud non acquiritur, nisi ego acceptem donationem: eodem modo antequam quis acceptet Episcopatum, Papatum, beneficium, non judicatur, & verò nec re ipsa est Episcopus, Papa &c. Pro hujusmodi, inquit, jurisdictione concedo libenter, omnino requiri aliquam notitiam, & hoc solum probant textus, quos Sanchez pro sua sententia adducit.

180.
Ostenditur
vatis ex-
emplis, ad
aliquod pri-
vilegium
non esse ne-
cessariam
notitiam
ejus, cui
conceditur.

Altera est jurisdicatio, privilegium & gratia &c. quæ potest fieri etiam invito, & in hac ego non video, quare debeat esse necessaria ad valorem actus notitia ejus, cui fit; & verò positivè videtur contrarium evidentissimè ostendi: etenim gentilis, qui nihil scit sibi à Deo datam potestatem validè baptizandi, si tamen re ipsa baptizet, volens facere quantum potest, & quantum in se est, in omnium planè sententia validè baptizat.

Idem esset, si Sacerdotium conferretur infanti, & in ea ætate ita esset ei concessum,

ut tamen ipse nihil omnino sciret, profectò si postea vellet, quantum in se est, consecrare, & proferret verba supra debitam materiam, nemo negabit, eum validè consecraturum.

Idem est in voti relaxatione aut dispensatione: nam estò ego non velim acceptare, si tamen Pontifex relaxet illud votum, eo ipso ego non obligabor; potero quidem novum votum emittere, unde nova in me oritur obligatio, at vi antiqui nullo modo obligabor. Similia multa exempla possum adducere pro ea veritate.

Quo posito dico, jurisdictionem ad absolvendum à peccatis talem esse, ut planè necessaria non sit ulla acceptatio ex parte Sacerdotis, sed conferri etiam possit invito; unde dico consequenter, non esse necessariam illius notitiam: etenim si Pontifex dicat: *Ego omnem peccatorum reservationem aufero, profectò velim nolim habeo ego potestatem absolvendi à reservatis omnibus, à quibus antea non poteram; eodem modo si dicat: Do omnibus Sacerdotibus potestatem absolvendi, sicut de facto eam dedit Ecclesia pro venialibus, haud dubiè omnes eam habebunt velint nolint, uti eam habent omnes Sacerdotes circa venialia, licet non dubium, multos ex illis eam ignorare. Non est ergo cur ea notitia sit ad valorem actus necessaria, hæc tamen Arriaga.*

Sed contra Primò: quid si aliquis in infantia ordinaretur Episcopus, putas quòd non validè consecraret Sacerdotes, si postea, ignorans se Episcopum consecratum, vellet facere quantum in se est, & proferret verba supra debitam materiam? Et tamen, secundum Arriagam, antequam quis acceptet Episcopatum, non est verus Episcopus, defectu utique jurisdictionis, ad quam requiritur acceptatio; ergo non valet argumentum à potestate Ordinis Sacerdotalis, ad potestatem delegatam jurisdictionis.

Quantum ad potestatem baptizandi, quam habet gentilis, eam optimè novit Ecclesia, & ab Ecclesia acceptata fuit, quando acceptatum fuit Sacramentum Baptismi, quæ notitia & acceptatio sufficit ad illam potestatem; sicuti quando privilegium aliquod conceditur Communitati, non est necessarium, quòd omnes in particulari illud sciant & acceptent, sed sufficit quòd Prælati nomine omnium, vel ipsa Communitas acceptet. Veluti dum una Religio acceptat aliquod privilegium, hoc ipso aliæ omnes eodem gaudent per communicationem privilegiorum, estò ipsæ nihil sciant de hoc privilegio; quippe acceptando communicationem privilegiorum, implicite acceptarunt omnia privilegia concessa & concedenda.

Consimiliter dico, si Ecclesia generaliter statueret, ut omnes Sacerdotes abolverent, sicut

181.
& per ea,
sequens or-
que ad ju-
isdictionem
ad abolvere-
dum à pecc-
atis.

182.
Contra ar-
guitur ppi-
mo.

183.
Arguitur.

Ut omnes
Religiosi
acquiescant
privilegiis
sufficit,
quòd Præ-
latus nomine
omnium vel
ipsa Com-
munitas ac-
ceptet.

sicut à peccatis venialibus, ita etiam à mortalibus, hoc ipso, quod illud statutum foret sufficienter promulgatum & acceptatum à Communitate Sacerdotum, omnes in particulari habent illam potestatem, estò aliqui nihil scirent de illo statuto.

184. Dices cum Arriaga supra n. 39. in præsententi casu non facile ostendi potest, cur non sit verum illud; sicut se habet simpliciter ad simpliciter, ita particulare ad particulare, seu, sicut se habet notitia in genere ad acceptationem in genere, ita notitia hujus ad acceptationem hujus. Ergo acceptatio totius Ordinis impericiens est, ut hic vel ille in particulari habeat tale privilegium.

185. Respondeo; acceptatio totius Ordinis vel nihil operatur, vel operatur in omnibus ejus membris, cum totus Ordo nihil aliud sit, quam omnia ejus membra; vel ergo per illam acceptationem Ordo non acquirit aliquod privilegium, vel omnes in particulari acquirunt. Sicut se ergo habet notitia in genere ad acceptationem in genere, ita notitia hujus ad acceptationem hujus, id est, ut hic in propria persona acceptet, etiam in propria persona debet cognoscere; sed probandum est, quod requiratur acceptatio in propria persona, per consequens cognitio.

Dico ergo, sufficere ad acquirendam jurisdictionem delegatam notitia in genere, & per consequens acceptatio in genere; sicut ad obligationem legis non requiritur notitia uniuscujusque in particulari, sed sufficit notitia in genere, sive notitia Communitatis.

Venio ad dispensationem seu relaxationem voti, & dico; absolute quidem non repugnat, dispensationem seu relaxationem voti fieri me invito; hæc enim nihil aliud est, quam condonatio juris, quod Deus acceperat ex meo voto; sicut ergo si primò Deus non acceptasset votum, nulla fuisset orta obligatio ex tali voto, ita non mirum, si condonando jus suum, sive, ut sic loquar, annihilando suam acceptationem, velit nolit vovens liberetur ab obligatione voti.

Paret in simili: Legislatores potest, etiam absque ullo signo sensibili, revocare legem pro tota Communitate, ipsa nihil profusus sciente; immo contradicente, quia sicut absque Legislatoris voluntate non potest induci obligatio, ita neque potest obligatio per severare, quia *Omnia res per quascunque causas nascitur, per easdem dissolvitur* cap. 1. de Regs Juris. præsertim cum per illam revocationem nihil novi acquiratur Communitati; sed solum restituitur illi; quod ex natura rei seclusa lege illi conveniebat, scilicet libertas ab onere legis.

Et consimiliter per dispensationem seu relaxationem voti nihil novi acquiritur, sed solum restituitur, quod ex natura rei secluso

voto inerat, scilicet libertas ab obligatione voti. Item per ablationem reservationis peccatorum nihil novi confertur Confessario, sed solum restituitur, quod prius seclusa reservatione in fuit, scilicet jurisdictio absolvendi ab illis peccatis. Quid ergo miramur, si hoc possit fieri absque notitia & acceptatione Confessarii?

At verò delegatio jurisdictionis est concessio ejus; quod antea nunquam in fuit, & ideo requirit notitiam & acceptationem Sacerdotis, ut primò illam jurisdictionem acquirat, notitiam, inquam; & acceptationem per se, vel per alium, explicitam vel implicitam, distinctam vel confusam.

Præterea; estò dispensare possit Pontifex me invito; nonne censetur communiter sic dispensare? Nonne solet invitis conferre privilegia, gratias &c. Clarum est, quòd non; juxta Reg. juris. 69. ff. de diversis Reg. juris. *Invito beneficium non datur.* Nec expedit bono communi, ut detur; abundè quippe satisficit necessitatibus subditorum, quando volenti & acceptanti conceditur, nisi fortè per accidens in particulari casu plùs aliquid requireretur.

Fatetur Arriaga supra, posse delegantem ita concedere eam facultatem, ut nolit eam valere, nisi postquam Confessarius eam sciverit, id verò de facto ita fieri; non video, inquit, unde possit probari.

Sed quid mirum si non videas; qui claudis oculos? Aperi oculos; & videbis; quid dicat Vasquez supra cum Suario lib. 8. de lk. c. 25. n. 25. & 26. videlicet; non esse mentem concedentis privilegium, per consequens delegantis jurisdictionem, ut prius actus possit fieri validè, quàm licitè. Cum ergo licitè non possit fieri absque scientia seu notitia delegantis, ut fatetur ipse Arriaga supra, neque poterit fieri validè secundum præfatos Auctores.

Et licet Aliqui sint; qui contrarium censent; ut superius insinuavi, ferè tamen Omnes docent, non valere; v. g. Matrimonium; contractum in virtute dispensationis Pontificiæ; ante notitiam ejus & acceptationem, saltem per Procuratorem, cum ante hujusmodi acceptationem Pontifex non censetur velle dispensare; quàmvis enim acceptatio non sit de essentia dispensationis, est nihilominus de decencia (ut sic dicam) quia non expedit Principem relaxare jura, nisi ad supplicationem & instantiam indigentium, & ideo ordinario jure non aliter fit. Ita Suarez supra n. 24. Ergo consimiliter, dicit aliquis, tamen acceptatio non sit de essentia delegationis, est nihilominus de decencia, quia per se non expedit, ita delegare jurisdictionem, ut prius actus possit fieri validè, quàm licitè, & ideo ordinario jure taliter non fit delegatio.

novi acquiritur, uti nec per ablationem reservationis.

Delegatio jurisdictionis est concessio ejus, quod antea nunquam in fuit.

187. Pontifex non solet dispensare cum invitis, aut nolentibus privilegia concedere. Reg. 69 ff. de diversis Reg. Jur.

Arriaga.

188. Non est mens delegantis jurisdictionem, ut prius actus possit fieri validè, quàm licitè. Vasquez, Suarez.

Non valet Matrimonium contractum ex dispensatione, ante notitiam ejus & acceptationem, saltem per Procuratorem.

Vasquez

184. Objectio.

Solutio.

Sufficit ad acquirendam jurisdictionem delegatam notitia in genere, & per consequens acceptatio in genere.

185. Non repugnat dispensationem seu relaxationem voti fieri me invito.

Legislator potest, etiam absque ullo signo sensibili, revocare legem pro tota Communitate.

Cap. 1. de Reg. Juris.

186. Et consimiliter per dispensationem seu relaxationem voti nihil novi acquiritur, sed solum restituitur, quod ex natura rei secluso

181. per eos, quos non e ad jurisdictionem absolventem à peccatis.

182. non est mens delegantis jurisdictionem, ut prius actus possit fieri validè, quàm licitè.

183. non valet Matrimonium contractum ex dispensatione, ante notitiam ejus & acceptationem, saltem per Procuratorem.

184. Vasquez, Suarez.

189.
Obijetur
l. 2. ff. de
Judiciis.

Sed contrâ; leg. 2. §. 1. ff. de Iudiciis, ignorans habet exercitium jurisdictionis prorogata. Hæc sunt verba legis: *Convenire autem utrum inter privatos sufficiat, an verò etiam ipsius Prætoris consensus necessarius est? Lex Julia judiciorum ait: Quo minus inter privatos conveniat. Sufficit ergo privatorum consensus. Proinde si privati consentiant, Prætor autem ignoret consentire, & putet suam jurisdictionem: an legi satisfactum sit, videndum est; & puto posse defendi ejus esse jurisdictionem.*

Responsio.

Respondeo; jurisdictionem prorogatam eandem esse in substantia cum jurisdictione principali; & ideo sufficere scientiam circa jurisdictionem principalem; juxta Reg. juris 42. de Reg. juris in §. *Accessorum naturam sequi congruit principalis. Quæ Regula non habet locum in nostro casu, ut patet.*

190.
Allo obijetur
ex Authent. de
Nuptiis
Coll. 4. c. 2.

Obijetur etiam Authent. de Nuptiis coll. 4. c. 2. ubi comparatur voluntas Principis, voluntati testatoris, ibi: *Disponat itaque unusquisque super suis, ut dignum est; & sit lex, eius voluntas: sicut & antiquissima nobis lex & prima penè Republica Romanorum &c.* Porro per voluntatem testatoris acquiritur legatum ignorantanti, leg. *Cum Pater.* 77. ff. de Legat. 2. ibi: *Surdo & muto, qui legatum accipit, ut cum morietur, restituat, recte mandatur. Nam & ignorantem adstringuntur fidei commissio, quibus ignorantibus emolumentum ex testamento quaeritur.*

l. 77. ff. de
Legat.

l. 41. ff. si
cerium gra-
tur.

Et leg. *Ejus qui in Provincia.* 41. §. fin. ff. Si cerium petatur, ubi libertas, per testatorem concessa, acquiritur ignorantanti, ibi: *Quod si proponatur, coheredes ejus id ignorasse, quod forte ipsi quoque ex necessitate fuerint: potest adhuc idem responderi. Quo quidem casu illud eventurum, ut, si sue conditionis coheredes iste servum habeat, invicem bonâ fide servare videantur.*

191.
Solutio.

Respondeo; non esse necessarium, æquiparationem fieri in omnibus: quod enim in omnibus est simile, non simile, sed idem omnino dicitur. Æquiparatio autem in hoc tenet, quod utraque voluntas servanda est tamquam lex; voluntas Principis tamquam lex generalis, testatoris autem, tamquam lex privata. Cæterum favore ultimæ voluntatis specialiter statutum est, ut legatum acquiratur ignorantanti, & favore liberationis deportati ordinatum est, ut libertas per testatorem concessa, ignorantanti obveniat: in quo est disparitas inter voluntatem Principis, & voluntatem testatoris.

Quod lega-
tum vel li-
bertas per
testamentum
acquiratur
ignoranti,
juris positivè
vi est.

Juris ergo positivè est, quod legatum, vel libertas per testamentum acquiratur ignorantanti, quod non est extendendum ad privilegia, quandoquidem illa possint revocari ante acceptationem; legatum autem non, defectu voluntatis testatoris: unde etiam hæc Constitutiones non extenduntur ad alias donationes inter vivos, ac proinde nec ad delegationem jurisdictionis, de qua impræsentiarum tractamus, cum indubiè possit ante acceptationem revocari.

Et verò ut nulla requireretur acceptatio ad validam delegationem jurisdictionis, & per consequens ad validam Absolutionem, num ideo Conclusio falsa? Non puto, nisi dixeris, absque ullo signo sensibili valide posse delegari hanc jurisdictionem. Alioquin si requiritur signum sensibile (sicut reverà requiritur, cum sit actus communicationis humanæ) ad quid nisi in ordine ad notitiam delegati? Vel ergo ut valeat Absolutio, debet præcedere aliqua notitia delegationis, vel nullum debet præcedere signum sensibile delegationis, sed sufficit mera interna voluntas delegantis; quod an sit probabile, tu videbis.

Quid igitur, si quis oblitus fuèrit delegationis sibi factæ, absolvit interim, & vult tacere totum quod potest? Vel errat in titulo, quo eam habet; estò reverà eam habeat, sed alio titulo?

Respondet Lugo diff. 19. n. 18. Absolutionem esse validam, Probat exemplo morali; nam si dones, inquit, domum tuam Petro, quam putabas te possidere titulo emptionis, & postea invenias titulum illum fuisse falsum, & venditionem fuisse invalidam: sed tamen aliunde invenis pertinuisse ad te titulo legati, quem titulum priùs ignoraveras, reverà donatio tua valida fuit; quia habuisti animum donandi, & transferendi totum jus, quod habebas.

Similiter ergo Confessarius, qui habet animum absolvendi in quantum potest, & meliori modo quo potest, validè absolvit, licet ipse ignoret verum titulum suæ potestatis, si tamen reverà habet illam ex aliquo vero titulo. Hæc ille. Existimans doctrinam Sanchez, supra relata, formaliter loquendo veram esse, hoc est, si aliquis putet se non habere jurisdictionem, actum non esse validum: quia non videtur habere intentionem validè absolvendi, qui putat se non posse validè absolvere.

Sed contrâ: qui putat se non posse validè absolvere, potest tamen velle facere totum quod potest; sicuti qui putat se non posse validè contrahere Matrimonium, propter impedimentum aliquod dirimens, potest nihilominus velle contrahere quantum potest, dicendo: *Valeat quantum valere potest*, & tali casu quid ni Matrimonium valeret, si reverà nullum subesset impedimentum? Licet enim ignoret valorem Matrimonii, equidem scit posse fieri, ut nullum subsit impedimentum, & per consequens fieri posse, ut valeat; adeoque ille error speculativus non impedit valorem contractus, cum adit verus practicus consensus conditionalis; & cum conditio subsistat, quid ni valeat contractus?

Similiter ergo in presenti, tamen Sacros dos putet se nullam habere jurisdictionem, & idco

192.
Ad delega-
tionem in-
jurisdictionem
requiritur
signum sen-
sibile.

193.
An qui ob-
litus fuerit
delegationem
sibi factam
potest validè
de absolve-
re.

Affirmat
Lugo &
probat ex-
emplo mo-
rali.

In d
in
fata
pepe

194.
Potest qui
validè con-
trahere Ma-
rimonium
tamen po-
tey fabelic
impedimen-
tum diti-
ment.

195.
Distinguit
inter
legatum
revo-
candum
ambiguum
legatum
legatum

Distinguit
inter
legatum
revo-
candum
ambiguum
legatum

Deleg

ideo non possit absolute velle absolvere, tamen quia scit fieri posse, ut habeat jurisdictionem, potest velle facere totum quod potest, adeoque velle absolvere, casu quo habeat jurisdictionem; cur ergo non valeat Absolutio, si conditio subsistat? Non enim est error practicus, sed tantum speculativus, qui non impedit valorem actuum humanorum.

loquitur Conclusio, esse privilegium mere gratiosum, utpote concessum in merum favorem animarum; est quippe concessio potestatis absolvendi a peccatis. Atque hæc solet fieri omnino gratis, quamvis subinde etiam fiat ex gratitudine intuitu præteriti vel futuri laboris, ut factam putamus Ordinibus Mendicantibus.

potestatis absolvendi, solet fieri omnino gratis.

Præmitto quarto, hanc delegationem, uti & alias gratias dupliciter posse fieri, primo absolute; secundo cum limitatione, ut ad beneplacitum concedentis, donec seu quamdiu voluerit, aut donec revocaverit, vel ad beneplacitum Sedis Apostolicæ, aut alterius dignitatis. Subinde etiam ad certum aliquod tempus, puta ad mensem, ad annum &c.

197. Hæc delegatio fieri potest vel absolute vel cum aliqua limitatione, ut ad beneplacitum concedentis, aut ad certum tempus, vel ad certum penitentem aut peccatum.

Præmitto V. potestatem absolvendi aliquando concedi Confessario generaliter absque limitatione alicujus penitentis aut peccati; aliquando cum designatione certi penitentis aut casus. Subinde etiam conceditur potestas delegata ipsi penitenti, ut sic loquar, id est, datur facultas penitenti, ut possit eligere Confessarium, quo casu non ipse penitens dat jurisdictionem Confessario, quem eligit, sed designatione seu electione facta per penitentem, ille qui facultatem eligendi Confessori concessit, jurisdictionem illi præbet.

Aliquando fit ipsi penitenti.

Et quidem per priorem facultatem fit directe favor Sacerdoti; ex eaque redundat in penitentem facultas confitendi tali Confessori: per posteriorem autem directe fit favor & gratia ipsi penitenti; ex eaque redundat in Confessorem potestas absolvendi hunc penitentem. His præmissis.

198. Probatur i pars Conclus.

Prima pars Conclusionis est certa, quoniam gratia vel facultas non excedit voluntatem concedentis, nec voluntas operatur amplius, quam per verba explicetur: si ergo delegatio tantum facta fuerit ulque ad certum tempus, v. g. mensem vel annum, eo finito, extinguitur; quia pro toto sequenti tempore facta non est.

Sicuti si delegatio facta fuisset ad actum limitatum, v. g. ad unam Absolutionem, vel ad materiam determinatam, v. g. ad peccatum fornicationis aut adulterii, vel ad determinatas personas; v. g. Petrum & Paulum, ultra illum actum, ultra illa peccata, ultra illas personas non extenditur propter rationem factam, quæ eodem modo locum habet in determinato tempore.

199. Quando cesset delegatio, facta absque temporis limitatione.

Sin autem delegatio facta fuerit indefinite absque temporis limitatione, procul dubio tamdiu durat jurisdictio delegata, quamdiu vivit is, qui delegavit, & is, cui jurisdictio delegata fuit, nisi interea expressè revocetur, vel ab ipso delegante, vel ab ejus Superiore. Ratio est clara; quia licet in suo conservari non dependeat ex actuali influxu, & con-

195. Error in titulo non invalidat Absolutionem.

Obiectio.

Solutio.

196. Quia si quis non fuerit episcopus, non potest absolvo.

197. Quia si quis non fuerit episcopus, non potest absolvo.

198. Quia si quis non fuerit episcopus, non potest absolvo.

199. Quia si quis non fuerit episcopus, non potest absolvo.

200. Quia si quis non fuerit episcopus, non potest absolvo.

201. Quia si quis non fuerit episcopus, non potest absolvo.

202. Quia si quis non fuerit episcopus, non potest absolvo.

203. Quia si quis non fuerit episcopus, non potest absolvo.

204. Quia si quis non fuerit episcopus, non potest absolvo.

205. Quia si quis non fuerit episcopus, non potest absolvo.

206. Quia si quis non fuerit episcopus, non potest absolvo.

207. Quia si quis non fuerit episcopus, non potest absolvo.

208. Quia si quis non fuerit episcopus, non potest absolvo.

209. Quia si quis non fuerit episcopus, non potest absolvo.

210. Quia si quis non fuerit episcopus, non potest absolvo.